

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:

Pe un an	160 Lei
Pe jumătate de an	80 "
Pe un pătrar de an	40 "
Un număr	3 Lei.
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.

Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.

Prețul inserțiunilor:

Pentru publicațiuni oficinoase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.

Metoda creștină.

De: C. Rudnean.

Metoda creștină are de scop să ne învețe să ne cunoaștem pe noi înșine și să știm să ne conducem în viață în așa fel încât să ne putem bucura și după încetarea vieții acesteia.

Viața omenească e trăită mai adeseori în banalitatea ei, lipsită de gânduri curate, lipsită de binefaceri creștine, e o continuă muncă pentru asigurarea unui trai material mai bun și pentru procurarea celor mai delicioase plăceri. . . acesta-i rostul omului pe pământ, pentru asta ne-am născut?? Nu! Existența noastră vine dela Dumnezeu, noi trăim pentruca să realizăm binefacerile spirituale, ne înrijim de viața trupească, dar aceasta nu înseamnă să nu predomine manifestările sufletești.

Metoda creștină, ne rezolvă gândul metafizic, ce este Dumnezeu, care-i origina noastră, destinul, și problema esențială a vieții, de ce am venit în lume și ce rost are existența noastră.

Sunt gândurile omului superior! Omul superior simte necesitatea de a da un răspuns la aceste întrebări, sufletul său e nestâmpărat după adevăr, noi mergem spre lumină sau suntem cuprinși de plăceri trecătoare? Adevărul trăește în sufletul creștinului, nu în sufletul creștinului care cunoaște sunt datorile creștinești, ci în al aceluia carele trăește adevăr și se conformează lor! Adevărul trăește în interiorul sufletului nostru, iar lumina se ridică deasupra noastră.

Sf. evang. Ioan și s. apostol Pavel ne spun, că viața, lumina și adevărul sunt laolaltă și sunt una. „In El era viața și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1, 4) Iisus a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine”. (Ioan 14, 6) Sf. apostol Pavel ni-l prezintă pe Iisus Christos, ca fiind izvorul vieții

noastre și adevărul care ne luminează existența, fără de El, viața noastră n'ar avea o valoare deosebită.

Și aceasta-i credința puternică a creștinului; fericitul Augustin zice: „Crede ut intelligas”, vom crede și astfel vom ajunge la înțelegerea perfectă a multor misterii. Metoda creștină a impus tuturor creștinilor ca un fel de normă conducătoare adevărurile eterne ale vieții creștine. Le-a formulat atât de frumos, încât fiecare cuvânt ne atinge adânc sufletul și ne face să ne cutremurăm în fața luminii creștine.

Crezul creștin, pentru mulți nu-i decât o seamă de formule verbale recitate zilnic fără meditare și fără aplicarea acestora la viața noastră, trăită clipă de clipă. Cuvintele sfinte sunt înregistrate în memorie, fără ca să fie realizate de sufletul omenească, dar ceice fac astfel nu sunt creștini!!

Crezul (credeul) creștin e plin de adevăr, din el ne nutrim sufletul, el e adevărul vieții noastre. „Eu am venit ca să fiu lumină în lume, pentruca oricine crede în mine să nu rămână în întunec” (Ioan 12, 46).

Metoda creștină impune crezul, el fiind cel mai accesibil sufletului creștin și conținând adevărurile vecinice ale creștinismului.

Dogmatica creștină, e o soluție esențială a problemelor creștine, și a problemelor vieții noastre, ea exprimă realitatea lumii creștine, ne arată existența noastră.

Existența noastră e strâns legată de scrierile sfinte. Evangelia ne arată cine este Dumnezeu, ce a făcut El prin Christos pentru lume.

Omul trebuie să caute tot mai mult să se debaraseze de materie și să devină „om spiritual” să se ridice dela egoism la dragoste. Nu trebuie căutată litera legii, ci „inima creștinească!!” așa vom descoperi „adevărul”, care nu vine la noi, până ce noi n'am ajuns la el.”

Metoda creștină ne învață, să ne cunoaștem mai întâi pe noi, să facem apel la *sentiment*, nu la rațiune, la realitatea interioară, nu la manifestările exterioare!

Filosofia antică a tratat problema prea unilateral, ea s'a preocupat mai mult de formă, omul a fost neglijat, a avut un rol prea mic. Socrate spunea „Cunoaște-te pe tine însuși”, adică contemplă lumea și să iai cunoștință de ea. Contemplarea lumii la antici, era *Cosmosul* primit în toată majestatea, omul însă făcea abstracție, oamenii nu erau primiți în „oase și carne”, în esența lor.

Lumea creștină îl privește pe om în integritatea sa, el e centrul acestui univers, el trebuie să fie legat prin însăși creația sa de Dumnezeu, iar prin conștiința sa e legat de toți semenii cărora le acordă dragoste. Există o solidaritate și o dragoste deosebită în lumea creștină!

„Dogmatica creștină se prezintă ca o știință a vieții noastre, formulele ei au un sens deosebit pentru noi, ele ne explică trebuințele sufletești de cari avem trebuință”.

„Dogmatica creștină e și o metafizică, întrucât punctul ei de plecare sunt problemele metafizice: ce suntem? de unde venim și unde ne poate duce știința lui Dumnezeu?”

Iisus Christos răspunde discipolilor Săi: „Fericit este acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire” (Matei 11, 6).

Evangelhia descoperă *adevărul* și celor săraci și celor bogăți, ea-i consolează pe toți.

Metoda creștină e înțelepciunea divină, lăsată de Mântuitorul Lumii, pe cari creștinii o urmează, deci „Ferice de acela pentru care *Eu* nu voi fi un prilej de poticnire!!!”

Din pastoralele Arhieresti.

Trimise de sărbătorile Invierii Domnului poporului credincios, aflăm de bine a publica escepte și anume:

Din pastorală I. P. Sfințitului Arhiepiscop și Metropolit Nicolae.

Mântuitorul n'a trăit ca prorocul Ilie — aproape un străin în mijlocul poporului său, — nici n'a fost un pustnic ca Ioan Botezătorul, în deșerturile Iordanului, ci Mântuitorul și-a început lucrul său în mijlocul poporului îngrămădit pe țărmurii lacului Ghenezaretului, încheindu-și-l în Ierusalim, între mulțimea, care se adunase la sărbătoare din toate părțile, în capitala țării sfinte. Indată la început își strânsese în jurul său o ceată de învățăcei, dintre cari unii i-au stat foarte aproape de inimă. O seamă de femei evlavioase îi urmau și-i slujeau. Ică-colea avea în țară

oameni cari îi arătau o caldă alipire și de al căror asin, de al căror foisor, de a căror grădină s'a folosit la lucrul său. Și cu câtă căldură le-a grăit apostolilor săi, când s'au așezat la masă la cina cea de taină: „*Cu dor am dorit să rămân aceste Paști cu voi, mai înainte de patima mea*” (Luca 22, 15), iar în grădina Ghetsimani i-a rugat mișcător pe cei de lângă El: „*Rămâneți aici cu mine și priveghiați*” (Mat. 26, 38).

Este atâta de firesc să înțelegem, cât de vie și cât de caldă era dorința Mântuitorului de a nu rămânea singur, ci de a se împărtași pe sine cât mai mult oamenilor. Purta doar în sufletul său, în ființa sa cea comoară dumnezeiască, nespusă, care singură era în stare să îmbogățească, să facă fericită și să mântuiască o lume întreagă. Avea învățăturile și adevărurile și puterile cari trebuiau să scoată omenirea din întunec și robie la lumină și libertate. Purta în ființa sa isvoarele unei vieți cu totul nouă, din care adăpându-se sufletele însetate puteau să ajungă la adevărata viață. Dar în acelaș timp Mântuitorul vedea cu durere, cum oamenii rătăcesc pe drumurile pierzării și slujesc păcatului; vedea tot întunecul și toată sărăcia din inimile și din viața lor; vedea cum orbii conduc pe orbi și cum cei flămânzi sunt hrăniți cu pietri în loc de pâinea vieții. Și atunci pricepem și noi, cât de adânc a trebuit să simțească Mântuitorul dorința de-a chema pe oameni lasine, de a fi înțeles și urmat de ei, de a le descoperi bogățiile pe cari le aducea și de-ai face să le primească cu bucurie, în sfârșit de a-i aduce într'o legătură sufletească, cu sine — și printrânsul cu Tatăl cel ceresc.

*

Din pastorală P. Sfințitului Episcop Roman al Orăzii:

Toți suferim, Toți: și buni și răi. Cei fără Dumnezeu ne întreabă: Dar dacă Dumnezeu vostru e bun și vă iubește, pentru ce a pus suferința în lume? Dumnezeu n'a făcut suferința, după cum n'a făcut nici moartea. Amândouă s'au născut în una și aceeași zi, amândouă sunt copiii nenorociți ai păcatului, amândouă s'au născut ca să învețe pe oameni, că nimeni nu se poate împotrivi nepedepsit, ordinei vecinice, întemeiată de Dumnezeu. Suferința se ține de călcâiul răutății, ca s'o smulgă din inima omului prin căință. Durerea pune stăpânire pe omul păcătos, îl încinge cu văpaia sa, ca să-l curățească. Așa se curățește și aurul în foc. Suferința e meșterul care din ruini și dărâmături zidește biserici mărețe; suferința e locul pierzării așezat în mijlocul lumii, care poate deveni altar.

Dar veți zice: sunt atâția păcătoși, atâția oameni fără Dumnezeu, cari nu sufăr. S'ar

părea, că așa este. Dar să nu uite nimeni, că este fericire, care îngrozește, în fața căreia ne cutremurăm. Cea mai mare pedeapsă pentru un om păcătos este tocmai, că el nu poate gusta amarul durerii. Și-apoi știți, de ce trăiește și nu este strivit omul care nu se roagă, care nu se închină, nu cinstește pe Dumnezeu, ba chiar îl hulește? Pentrucă are copii, cari se roagă, soție care plânge, ființe iubitoare ale căror lacrimi, suspine, nevinovăție atârnă mai greu în cumpănă decât fărădelegile omului păcătos.

Dar suferința nu e numai stâlpul de foc, ce arată păcătosului calea către Dumnezeu, nu e numai leacul ce vindecă rana răutății, nu e numai cuptorul în care arde necurătenia păcatului, — suferința mai e o școală, care crește sufletele, le creiază așa zicând din nou, un cup-tor în focul căruia se călesc, se oțlesc sufletele bune. Toate sufletele mari, cari au trăit vreodată pe acest pământ trist, au trecut prin focul suferinții. Sufletele mari au nevoie de suferință. Sunt în noi înălțimi, unde doarme viața și adâncimi cari ascund comori, unde nu poate pătrunde puterea sufletului ci numai trăsnetul durerii. După cum din cremene scoatem scânteii prin lovitură, tot așa e nevoie de loviturile suferinții, ca să scoatem din suflete mărime, virtute, jertfă de sine: mii de comori ce sunt ascunse în adâncul sufletului. Sfinții, eroii: toate sufletele mari sunt copii suferinții. Aureola învăluie numai frunțile încinse cu cununa de spini. „Voi nu știți — zice un sfânt — pentruce ne pizmăieșc pe noi îngerii. Pentru nimic altceva decât, pentrucă noi putem suferi pentru Dumnezeu, iar ei n'au suferit niciodată“. Viața e ca o piramidă: jos, la poale, e zâmbet, dar cum urci piramida zâmbetul dispare și vine durerea. În vârful piramidei stă Acela, care încununat cu cununa de spini a urcat Golgota suferind infinit mai mult decât oricare muritor și prin suferințele Sale a arătat lumii, că suferința e pretutindeni și i-a dat pildă vecinică, cum să poarte de bună voie crucea suferinții. Drumul către Inviere duce prin Golgota.

*

Din pastorală P. Sfințitului Episcop Nicolae al Clujului:

Învieria lui Christos, a deschis o pagină nouă în istoria lumii, ea însemnează triumful luminii, al adevărului și al dreptății, asupra întunerecului. Ea deschide omenirii porțile către viața cea adevărată, ea zdrobește tirania, sugrumă păcatul egoismului și face pe oameni așa cum Dumnezeu a voit să fie, după chipul și asemănarea Lui. Durere, iubitorilor mei fii sufletești, că se mai găsc și azi țări, cârmuite de duhul Satanei,

În apropiere de hotarele țării noastre, dincolo de Nistru, — poporul creștin al Rușilor trăește zile de groază și de prăpăd.

Bisericile sunt prefăcute în localuri de petrecere, clopotele sunt topite ca să facă din ele unelte de războiu, icoanele cele sfinte și scumpe, sunt aruncate și călcate de picioarele netrebnicilor, soții sunt transportați în miez de noapte dela casele lor, soțiile și copiii rămași sunt ridicați și duși în altă parte a țării, — pretutindeni numai jale, lacrimi, — durerile cele mai grozave, ca pe timpurile împăraților păgâni, contra creștinilor. Lumea stă încremenită, dar nimeni nu pare a se împotrivi cu totdinadinsul răului și a intra în luptă, să facă rânduială. Cazanul Satanei fierbe, copiilor li se răpesc cu forța părinții, rămân ai nimănui, rătăcind și flămâzind pe drumuri, cununia, — taina legăturii sfinte, — e călcată în picioare, și iadul s'a coborât pe pământul, unde odinioară înflorea pacea, mulțumirea și bunăstarea.

Un bun cunoscător al stărilor nenorocite din Rusia, scrie, că tiranii bolșevici au pornit să țină prelegeri și conferințe împotriva dumnezeirii, în toate orașele mai mari. După o astfel de conferință nebunească, rostită de unul dintre cei mai vestiți comisari bolșevici, s'a urcat la tribună un modest preot, să-l combată. În atențiunea imensei mulțimi întrunită în sala de conferință, preotul smerit a spus din baierile inimii numai aceste cuvinte de temei al credinței creștine: „Fraților, Christos a înviat!“ Intreagă sala a răspuns cu entuziasm: „Adevărat, a înviat!“ Iată deci că în sufletul mulțimilor rusești trăește, împotriva tuturor prigonirilor păgânești, sfânta credință mântuitoare în învierea lui Christos.

Pe noi ne-a învrednicit Dumnezeu, să putem petrece în pace ziua Invierii, acolo niște tirani nelegiuți calcă în picioare tot ce a avut poporul rusesc mai sfânt: Credința în Dumnezeu și legea este pângărită. Preoți, episcopi, popor, femei, bărbați, tineri și bătrâni sunt osândiți la moarte.

Temnițele sunt pline de nevinovați, nimeni nu mai are voie să ingenuche și să se roage, Duminicile sunt șterse și toate sărbătorile în legătură cu viața lui Christos.

Se cade deci ca noi, la acest mare praznic, să ne rugăm pentru dânșii și să cerem cu Psalmistul: „Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui — și să fugă dela fața Lui cei ce îl urăsc pe Domnul“. (Ps. LXVIII. 1.)

*

Din Pastorală P. Sfințitului Episcop Grigorie al Aradului nu putem reproduce ceva, neavând fericirea se o putem cunoaște.

† Constantin Călțiu

În a doua zi a sfințelor Paști a adormit în Domnul episcopul bisericii noastre catedrale Constantin Călțiu, tatăl consilierului nostru eparhial și director la Banca Poporală, dl Constantin Călțiu iun. Moare în vârsta de 78 ani, lăsând în urma sa regrete unanime. A fost un om evlavios și cinstit care a muncit cu râvnă în toate funcțiile în cari a fost așezat de încrederea obștească. De aceea actul înmormântării, care a fost săvârșit de Prea On. Domn protopresbiter Andrei Ghidiu cu mare asistență, în ziua de 23 Aprilie 1930, a luat proporții rare în orașul nostru. Viața și activitatea celui care ne-a părăsit pentru totdeauna a fost descrisă plastic în frumosul panegiric, rostit de părintele Liviu Corneanu imediat după săvârșirea prohodului în biserica Sf. Ioan Botezătorul, pe care îl redăm fragmentar în cele ce urmează:

Falnici ascultători,

Redăm odihnei celei veșnice, rămășițele pământesti trudite ale aceluia, care a fost în viață episcopul sfintei noastre biserici și fruntașul încărunit în cinste și omenie al parohiei mele: Constantin Călțiu.

Din frageda-mi tinerețe am învățat să cunosc în adormitul în Domnul nu numai pe funcționarul conștiincios și trudnic al „Librăriei diecezane” și pe mânuitorul scrupulos al banului public de la banca „Sebeșana”, ci îndeosebi pe iubitorul neadormit al Casei Domnului, pe care a slujit-o mulți ani cu credință rară, cu devotament neîntrecut și cu râvnă vrednică de urmat de generațiile ce-i succed.

Dacă cele două biserici ale noastre și așezămintele lor strălucesc astăzi în podoabe de sărbătoare, fără îndoială că și episcopul Constantin Călțiu își are partea sa de merit, pentru care noi, cei cari îl petrecem astăzi în ultima-i cale pământească, îl ferim și îi veșnicim amintirea.

Fratele nostru adormit în Domnul prin ființa sa atrăgătoare, prin purtarea sa religioasă morală de model și prin întreaga sa viață, curată de creștin dreptcredincios, și-a câștigat un nume venerat, care face cinste fiilor și nepoșilor săi.

Împodobit cu calități sufletești distinse, rare pentru pătura din mijlocul căreia a răsărit, și-a creiat, prin propriile-i puteri, pedestal de cinste și considerație în orașul nostru, pe care numai puțini îl pot urca în această viață.

Cu cât faptele unui om sunt mai frumoase și virtuțile lui mai înalte, cu atât semenii săi simt golul ce el îl lasă, când își ia sborul dintre dânșii către vecinicie.

Și noi, dreptcredincioșii creștini ai acestui oraș, multă vreme vom simți golul ce-l lasă în urma sa de toți regretatul Constantin Călțiu, acest prieten sincer, devotat și altruist; acest sfătuitor desinteresat al tuturor, cari au bătut la ușa inimii sale; acest soț gingaș și iubitor; acest părinte jertfitor ca nimeni altul pentru înălțarea iubitorilor și adânc îndoliaților săi copii.

În această frumoasă zi de primăvară, când puterea naturii își revarsă întregul ei belșug, și omenirea plină de viață prăznuiește hramul sfintei noastre biserici catedrale, tu, episcopul ei, care astăzi împlinești frumoasa vârstă de 78 de ani, zaci frânt, ostent și fără suflare în acest coșciug rece.

Fiorii morții ne cutremură pe toți, și lacrimi fierbinți de jale ne înrouează genele. Stăm înmărmuriți în fața deșertăciunii.... Toate sunt deșertăciune!

De aceea mergi în pace, iubit tovarăș în lucrările bine plăcute Domnului, „în locurile cele ce Tatăl le-a pregătit celor ce-l iubesc pe dânsul, mergi și odihnește de ostenelele vieții tale, că s'a gătit fie loc de odihnă.....”

Fie-ți somnul lin, iar amintirea-ți neperitoare!

Groaznicul foc din Costești.

De pe vremea persecuțiilor îndurate de creștinii cei dintâi, nu s'a mai pomenit o catastrofă asemănătoare celei petrecute în Vinerea neagră în comuna Costești, nu departe de Pitești. Auziți și vă cutremurați! O biserică a pierit într'un nou de foc, nimicind în câteva clipe 110 vieți omenești, dimpreună cu preotul, învățătorul și cantorii bisericii.

60 copii, floarea țării de mâine, restul bărbați și femei, s'au adăugat la nenumăratele jertfe aduse de acest neam pe altarul patriei și acum pe altarul credinței.

La ceice ardeau osândiți de furia persecuțiilor religioase se desfătau privind tiranii acelor veacuri; la biserică ce ardea pe dealul Costeștilor privia neputincioasă nepăsarea, indolența și rușinea unei țări bogate, care n'are bani pentru ajutorarea construirii de biserici din material solid, ci și azi în era aeroplanelor și a radiofoniei, creștinii se închină în biserici de lemn făcute cu sute de ani mai înainte.

Creștinii noștri ortodoxi din această țară la vestea catastrofei s'au cutremurat și în loc de bucuria Învierii, mulți au vărsat lacrimi de durere, căci jalea dela Costești a planat ca un nou amenințator peste nimicinia unei vieți omenești. Gemețele celor ce și-au pierdut viața în mijlocul focului cumplit par'că se aud și acum străbătând

văi și dealuri dela un colț la altul al țării. Durerea și desnădejdea celor rămași acolo, nu o pot șterge și alina lacrimile unei țări întregi. Ca un erou al datoriei a înfruntat moartea preotului parohiei nefericite, căci s'a stins ca un mucenic strângând la piept evanghelia lui Christos, care, ca prin minune, a rămas nemistuită de foc.

Preoțimea română de pretutindeni deplânge moartea acestui preot-mucenic, rămânând pentru viitorime ca un exemplu de bărbăție și jertfire de sine.

În amărăciunea care ne-a ajuns, „ochii noștri sunt pururea către Dumnezeu“ pe care îl rugăm să „depărteze năcazurile inimii noastre“ (Ps. 25) și ale celor cari plâng ziua și noaptea pe cei scumpi ai lor, răpuși de-o moarte atât de năprasnică și neașteptată. Odihnă lor!

Nicolae Văleanu
preot.

Patima și Invierea lui Christos.

Oricine a luat parte, seară cu seară, la sfintele priveghieri (deniile) din Săptămâna Patimilor Domnului, n'a putut rămânea nesguduit până în adâncul sufletului său creștinesc, și mai ales n'a putut liniștit să părăsiască zidurile mohorâte ale lăcașului, în care duios și tânguitor preoții spuneau despre Iisus, *cum a fost El trădat, cum a fost prins, cum judecându-L cu moartea pe cruce L-au răstignit, iar El învie a treia zi din morți!....*

Toți câți am însoțit pe Iisus în drumul spre Golgotha, întristatu-ne-am până la lacrimi de jalea durerilor Lui!

Dar, cei cari n'au avut fericitul prilej să asculte aievea, în mireasma bunului miros de tămâie, din jalnicile cântece de Luni și până în Vinerea neagră istoria tragediei Mântuitorului? (Căci sunt între noi de aceia, pe cari îi va fi ispitit păcatul nepriveghierii sau alte felurite păcate.) Acestora le zic, Cartea Sfântă luați-o în mână, trăiți o zi de duhovnicească muncă, cetind nepieritoarele istorisiri ale unuia din cei patru evangeliști, despre *Patima și Invierea lui Christos!*

Iată pe scurt, ce spun ei, ca să înțelegeți bine.

În ajunul unei sărbători, cea mai mare din toate sărbătorile, Christos Domnul a făcut cină comună cu ucenicii Săi. Joi seara înainte de Paști, au mâncat împreună, cum de pildă membrii aceleiași familii mănâncă la un loc în zile mari. Că zicea Iisus: „*cu dor am dorit aceste Paști să le mănânc cu voi...*“ (Luca XXII.

15) Un gând îi unia pe toți, gândul frățietății; un duh îi lega, duhul înțelegerii, dar pedeeasupra acestora domnia o atmosferă apăsătoare și îngrijorătoare, căci iată ce povestesc Scripturile sfinte.

Unul dintre comesenii lui Iisus, un ucenic al Său, — ucenic ca și ceilalți — făuria planul prinderii Invățătorului Său, pe care îl tocmise a-L vinde Arhierilor.

O, inimă omenească, nemernicia ta cât de nemărginită este! În ogorul dragostei să sameni ură, duhul păcii să-l otrăvești cu buruiana gândului morții!?... O, minte și voie care nu poți stăvili pornirea unei inimi rătăcite! Pentru că s'a mai dat vouă asemănarea cu Dumnezeu s'o râvniți, dacă pe voi diavolul vă stăpânește?...

Și s'a făcut așa, că la cina cea de taină — căci atunci a rânduit Mântuitorul taina sfintei Cuminecături — un ucenic de al Său, Iuda cel din Iscariot, să trădeze și să vândă pe Iisus Christos.

Dar Iuda n'a fost cel dintâu trădător și n'a fost unicul care L-a trădat pe Iisus!

Pe Iisus Christos L-a trădat tot poporul Său! Nimeni nu s'a aflat care să-i fi luat Lui apărarea, nici chiar ceilalți unsprezece apostoli. Și dacă ne amintim de o întâmplare proaspătă, mai grea osândă cade asupra acestui popor trădător și vânzător. Anume:

Cu puține zile înainte de Patima Sa, Iisus intrase în Ierusalim. În orașul profeților el fu primit mai cu însuflețire decât toți biruitoarii pământului. Toată lumea îi ieșise în cale; mic și mare tânăr și bătrân, toți se întreceau să ajungă în apropierea sa imediată, ca să-i poată striga: „*Osana fiul lui David! Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!*“ (Matei XXI, 9)

Unde este acum lumea aceasta însuflețită pentru El, aplecată înaintea Lui ca înaintea unui împărat? Acum în ceasul negru al trădării, îi ia ea apărarea în fața dușmanilor Săi?...

Mulțimea, care mai eri-alaltăeri, era devotată lui Iisus, astăzi strigă în cor cu dușmanii Lui: *Răstignește-L! Răstignește-L!*

Ucenicii Lui ceilalți s'au risipit ca potârnichele cele violene și fricoși ca iepurii căutau loc să se ascundă. Până și Petru, Petru cel care puțin mai înainte spunea, că e gata să sufere chiar moarte, de trei ori s'a lepădat de El... *în fața slujnicii Arhierelui!*

Pe Iisus L-au părăsit dar oamenii toți, în ceasul Său suprem.

Cuvintele Lui rostite în grădina Ghetsimani... *întristat este sufletul meu până la moarte, cui ru-*

răscolește durerea și necazul pe oamenii nerecunoscători și răi?!

Totuș nu L-a trădat pe El cineva; cineva s'a găsit care să nu se lapede de El, ci dimpotrivă să-L ajute și să-L întărească pe El.

Acela este Tatăl cel ceresc!

El i-a trimis lui inger din cer să-L întărească. (Luca XXII, 43). Și ingeri iar fi putut Lui trimite — dacă ar fi cerut, *mai mult decât douăsprezece legheoane* — dupăcum zice Iisus prin gura sfântului evangelist Matei (Cap. XXVI, v. 53) — spre a-L apăra de toți dușmanii Săi văzuți și nevăzuți.

Tatăl Său, L-a ajutat să-și ducă bărbătește crucea Sa; El i-a oțelit puterile ce se istoviseră pe urma bătailor primite și a sângelui vărsat de cununa spinilor. Dumnezeu Tatăl i-a dat Lui paharul, dar și tăria ca să poată bea până la un strop acest pahar al suferințelor...

În urmă, a treia zi, Iisus a înviat!

Iisus Fiul lui Dumnezeu, fiind una cu Tatăl (Io. X, 30) nu putea rămâne biruit de puterile întunerecului!

Ci El a înviat, căci El era Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu adevărat.

Ce școală plină de adevăr etern este Patima și Învierea Mântuitoriului nostru Iisus Christos!

Ce de învățăminte bune nu se dau în această școală!

Pe Iisus Christos lumea toată, cu nerăbdare mare, îl așteptase. L-au vestit proorocii, L-au întâmpinat îngerii, magii i s'au închinat și i'sa supus suflarea pământescă toată.

În lume cât a stat, El n'a făcut decât să împlinească porunca iubirii, dată Lui de Tatăl Său. A ajutat pe cei lipsiți de mângâiere, a îmblânzit pe cei învățoșiți cu inima; pe cei bolnavi i-a vindecat, pe cei morți i-a înviat.

Lumea începuse, ce e drept, a se alătura Lui, crezându-L de viitor împărat, care va desrobi acest popor. Dar cine nu cunoaște pe oameni și îngratitudinea lor? Ce este recunoștința și iubirea oamenilor și cum este ea? Deșertăciune! Foc de paie și fum care se risipește în cele patru vânturi...

Supusă până la pământ în fața lui Iisus, la intrarea lui în Ierusalim, *aceeași mulțime*, aceeași oameni, numai cu cinci zile mai târziu, îl *scuipă și îl batjocuresc în fel și chip și hulindu-L cer moartea Lui!* Câtă fățărnicie în dragostea lor! Câtă nestatornicie în inimile lor!

Așa este dar firea omenească făcută, din nestatornicie, din schimbăciune continuă. Nimic înaintea oamenilor nu are considerațiune, valoare eternă, nimic, căci mintea și inima omenească

sunt... vremelnice, și tot ceea ce e vremelnic, vremelnicia iubește.

Nu râvniți deci acea tă dragoste, căci înșelătoare este, ca și oamenii! Christos Mântuitoriul a știut totdeauna acest adevăr, *El însă a venit porunca Tatălui Său s'o împlinească* și nici de cum dragostea și considerația lumii nu L-au ispitit!

Ci râvna noastră să se îndrepteze vecinic spre Acela, care este Tatăl, Împăratul luminilor, Dumnezeu.

Dragostea Lui nemincinoasă este, că este din veac și până în veac...

Iată priviți la Christos! El a murit pentru noi, căci dragoste dumnezeiască a fost într'ânsul; El s'a jertfit pentru vecinicie, căci din vecinicie a venit pe pământ, dela Dumnezeu Tatăl. Numai un Dumnezeu a putut ierta atâta nerecunoștință, numai un Dumnezeu a putut să moară pentru niște păcătoși de rând, numai El.

Și El, cel ce a murit, a înviat a treia zi. Cuvântul cel din veac a strivit puterea morții... N'are stăpânire răul asupra binelui, nici moartea n'a putut birui viața!

*

Aceasta dar este învățătura Patimei și Învierii lui Christos: să nu legăm viața noastră, cu încrederea și speranța noastră în oameni, ci mai mult să chivernisim voia cea sfântă a lui Dumnezeu.

El n'a înșelat niciodată, căci adevărul întrupat este. El a jertfit pe Fiul său pentru noi... *arătându-se întru aceasta dragostea Lui întru noi*, după cuvintele sfântului Ioan, apostol și evangelist al Mântuitoriului...

Tălcul întregii istorii dureroase de pe Golgotha, acesta este.

Îl spun tuturor, și cu acelaș evangelist gândind zic: „*De ați fi surzi n'ați avea păcat iar dacă auziți și porunca n'o împliniți păcatul vostru rămâne*“.

Primăvară.

*Am fost eri la grădină...
Cetiam întins pe spate....
A soarelui lumină
Prin crengel lin străbate...*

*Simțiam cum se închiagă
Un imn al bucuriei,
Șoptit de flori, de iarbă,
De găzele câmpiei...*

*

*Că pierseci, pieri, cireșii
Și prunii „cei de vară“*

Se tănuiau gureșii
 Cum să te'nbrace iară:
 In haine de petale
 In alb ca pe-o mireasă,
 Să strălucești în soare
 Tu zina noas' aleasă.
 Pantofii din picioare
 Din flori să-i porți atunci
 Când ape sclipitoare
 Se mai târâsc prin lunci.

Taraf sunt meșteri popi¹⁾,
 Ce noi țârlăituri
 In tănuite gropi
 Le tot probesc din guri

Cununi sunt norii suri
 Ce tu-i așezi să doarmă
 Pe vârfuri de păduri
 Pe munți înalți, pe coamă

*

Dar mire — fie-l sfântul —
 — Voi nu știți — să vi-l spun:
 Noi cari muncim pământul
 In ceasul de acum.

Iar naș e Domnul Sfântul
 E bunul Dumnezeu.
 Când noi muncim pământul
 — Și îl muncim din greu —
 Mireasă preaiubită
 Din alte zări la noi
 Tu vii atunci, dorită,
 Tu te cununi cu noi.

Cu dreapta, darnic Sfântul
 Ne dăruie pe noi
 Adap — atunci pământul
 Cu călduroase ploii

Când noi muncim pământul
 Când îl muncim din greu
 Deasupra 'ntinde Sfântul
 Sovon un curcubeu.

Josif Delaglob

Poșta Consiliului Eparhial.

Oficiilor protopresbiterale respective parohiale, cari până de prezent n'au înaintat datele statistice epitropești li-se atrage atențiunea, că dacă cel mult până în 5 Maiu a. c. nu le vor înainta, ca tablourile să se poată încheia și tipări la timp, se vor lua dispozițiunile cuviincioase.

1) Greeri de câmp (Un soi de insectă)

ȘTIRI

Locale.

Săptămâna Patimilor a decurs în majestuoase împrejurări de reculegere sufletească.... Serviciile de priveghiere au adus la biserică un număr tot mai îmbucurător de credincioși. Au și fost dealtfel săvârșite cu rânduială bună și pietate cuvenită.

Vineri, la punerea în mormânt a predicat prea frumos pâr. consilier referent eparhial, protopresbiter *Romul G. Ancușă*. Tema răscurpărării noastre a fost ascultată cu multă atențiune. Tot așa și predica diacônului episcopesc *Ioan David* despre *Patima și Răstignirea lui Iisus* — rostită seara — a produs impresie deosebită.

Profund mișcătoare au fost responsoriile funebrele, date de Corul Catedral, la punerea în mormânt.

Serviciul Sfintei *Invieri* a fost cu adevărat înălțător. La orele 3 din noapte un cortegiu impunător, un val mare de lume a pornit în procesiunea cea îmbucurătoare a *Invierii*. Aceasta s'a făcut în Piața mare a orașului, care a fost totul numai lumină. Detunături de arme, rachete și de treascuri au vestit departe în lume și până în văzduhurile înalte, momentul minunatei *Invieri* a lui *Christos*.

La Priceasnă pâr-protopresbiter *R. G. Ancușă* a cetit instructiva Pastorală a Prea Sfințitului nostru Episcop. Responsoriile le-a dat și acum Corul Catedral, care s'a dovedit a întrece așteptările noastre, prin executarea precisă a cântărilor, prin însuflețirea și elanul său a contribuit deosebit la măreția sărbătorească a zilei!

*

Din prilejul preafrumoaselor sărbători ale Paștilor, Prea Sfințitul nostru Episcop a binevoit a hirotesi într-un *protodiacon* pe diaconul episcopesc prof. *Ioan David*.

*

Luni, a doua zi de Paști, atât în biserică catedrală, cât și în capela episcopescă, s'a făcut rugăciune pentru creștinii, cari în Vinerea Patimilor și-au aflat moartea în flacările bisericei din Costești.

Prea Sfințitul Episcop, sub impresia groazniciei năfăriciri, cu un act adresat Duminecă Prea Onoratăului protopresbiter Andreiu Ghidiu, a dispus, ca la sfânta Liturgie de mâne zi, *Luni*, să se facă pomenire pentru cei cari și-au aflat moartea în biserică din Costești.

Din actul episcopesc extragem următoarele:

„Ziarele sosite din București aduc îngrozitoarea veste, că în Vinerea Patimilor, seara în decursul sfintei slujbe, săvârșite în sfânta biserică din Costești, Vechiul Regat, izbucnind foc în sfânta biserică, au perit peste 100, afirmative aproape 140 persoane împreună cu preotul slujitor, în flacările ce au cuprins întreaga biserică.

Durere sfâșietoare de inimi și jale mistuitoare a cuprins sufletele locuitorilor acestei comune, atât de greu încercate, care jale n'a putut lăsa neatins pe nimenea din cei cu simțeminte creștinești, cari au luat cunoștință de această grozavă catastrofă, ce a ajuns pe credincioșii din Costești, adunați în sfânta biserică spre a se închina înaintea mormântului Domnului în marea și sfânta zi a *Vinerei Patimilor*.

Dumnezeu a lăsat ca să vină asupra lor această grea încercare, după sfaturile Sale necuprinse de mintea

omenească, lipsindu-i de bucuria și fericirea serbării în pace a Sfintei Invieri, pe carea cu ardoare o așteptau.

Inchinându-ne înaintea puterii Dumnezeuști, să ne rugăm pentru cei trecuți la cele vecinice în durerile cumplite ale arderii în flăcările focului.

Fie ca acest foc să-i curețe de toate păcatele, și să le deschidă porțile cerești, ca unora cari și-au dat sufletele în preajma mormântului Mântuitorului....

Dumnezeu să-i împărtășească de fericirea cerească.

La Sfânta Liturgie s'a făcut obicinuita procesiune la cimitirul de sus, înălțându-se acolo rugăciuni pentru răposați.

Din prilejul Sfintei Sărbători a *Marelui Mucenic George*, P. S. Sa a dat preotului *Liviu Cornean* din Caransebeș binecuvântarea de a purta brâu roșu.

Corul mixt al bisericel evanghelice din Sibiu (cunoscut sub numele „Brukenthalchor“) care se recrutează din tineretul școalelor săsești din Sibiu, în excursiunea sa de Paști, a poposit și în Caransebeș, dând un concert în biserica evanghelică.

Numitul cor se bucură de mare renume, această împrejurare a făcut ca inteligența tuturor confesiunilor din oraș s'a grăbit, a lua parte la această producție înălțătoare.

Programul a fost compus din piese bisericesti clasice, ale marilor maestri ai stiului poliphon din secolii XVI, XVII, XVIII.

Predarea acestor piese a fost perfectă și a făcut asupra auditorului puternică impresiune. Tinărul diriginte al corului prof. F. X. Dressler, om cu mare cultură muzicală, s'a arătat la înălțime și munca lui uriașă a dat rodul dorit. **A. S.**

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș

Nr. 940, 970 și 971 Port. 1928.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea LX din 1908 prin aceasta public, că în urma decizului Judecătoriei mixte urbane din Timișoara de sub Nr. 17346/928 Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 6221 și 6222/1928 efectuându-se execuțiunea la 13 Decembrie 1928 în favorul următorilor 1. Klein Dénes și Comp. din Timișoara și 2 Frații Pollák din Caransebeș reprez. prin avocatul 1 Dr. Emerich Lukács și 2 prin adv. Dr. Iacob Déri domiciliat în Caransebeș pentru suma de 38.710 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrate și suprasedchstrate, cari s'au prețuit în 55.840 Lei — bani și anume: un butoi de 559 litri cu țuică, un butoi de 751 litri cu țuică, un butoi de 721 litri cu țuică, un butoi de 761 litri cu țuică se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decizului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 8271/1928 G. pentru incasarea creanței de 38710 Lei — bani capital cu 12% interese din I, 5 Iulie 1928 II, 15 Decembrie 1927 și speșele de 8709 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 28 Aprilie 1930 la orele 3 a. m. în comuna Obreja la locuința urmăriților** și toți aceia, cari au voe de a cumpăra sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus în baza art. 107, 108, din legea LX din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației, în baza art. 120 a Legii LX din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 5 Aprilie 1930.

Șef Portărel **M. Guran.**

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș.

Nr. 820 Port. 1929.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș, în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma decizului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 705/1928 efectuându-se execuțiunea la 17 Octombrie 1928 în favorul următoarei Societatea de asigurare din Cluj reprez. prin avocatul Dr. Emerich Lukács domiciliat în Caransebeș pentru suma de 7586 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrate și suprasedchstrate cari s'au prețuit în 14000 Lei — bani și anume: una trăsură pentru marfă pe arcuri, una mașină pentru despoiat porumb marca „Hoffer és Schrantz Clayton“, una trăsură (căruța) pe arcuri, una armă de vânat cu două țevi se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decizului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 6502/1928 G. pentru incasarea creanței de 7586 Lei — bani capital, cu 12% interese din 1 Septembrie 1922 și speșele de 3305 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 29 Aprilie 1930 la orele 3 p. m. în comuna Obreja la locuința urmăriților** și toți aceia cari au voe de a cumpăra sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX. din 1881, se vor vinde celor cari vor oferi mai mult, pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației, în baza art. 120 a legii LX din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 1 Aprilie 1930.

Șef Portărel **M. Guran.**

Anunț.

Comuna bisericească ort. rom. din Domașnea, jud. Severin, închiriează casă cu etaj, constătătoare din 9 odăi, sală, bucătărie, pivniță betonată, grajd etc., bună pentru prăvălie și hotel. Pentru prăvălie, aranjament complet. Oferte primește Oficiul Parohial până la 15 Maiu 1930.

